

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.063 van 16 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X,
2. X,
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van dezelfde datum houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden, bij schrijven gedateerd op 5 oktober 2006, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 17 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste bestreden beslissing, die op 23 januari 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoekers, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november in België verblijven, zich volledig wensen te integreren in België, hun kind K.(...) reeds aardig op weg is om de Nederlandse taal volledig onder te knie te krijgen, betrokkenen werkberaad zouden zijn, hun dochter R.(...) in Genk geboren is, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 08/09/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 11/09/2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers zijn van mening dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beoordelingsfout heeft begaan alsook het redelijkheidsbeginsel heeft miskend. Er dient opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Teven behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal

mogelijk te laten verlopen. Sinds oktober 2006 vindt de scholing van hun dochter, K(...), trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft de vrees voor elke -zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst omwille van hun problemen door het politiek engagement voor de oppositiepartij HJK: uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat de tegenstrijdigheden in hun asielrelaas op ernstige wijze hun geloofwaardigheid ondermijnen. Verzoekers voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure naar voren werden gebracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden- in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"*

De twee bevelen om het grondgebied te verlaten, die evenzeer op 23 januari 2008 ter kennis werden gebracht aan verzoekers, luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

*De betrokkenen verblijven langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 08/09/2006.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers aan dat hen pas vijftien maanden nadat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienden een antwoord werd verstrekt door het bestuur en dat zij zich in die periode verder integreerden. Zij betogen dat de beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen en dat het, rekening houdende met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging, noodzakelijk is dat een beslissing genomen wordt binnen een termijn van vier maanden.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen en dat dit een zekere tijd vergt. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoekers tonen verder niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissingen eerder hadden moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (R.v.St., nr. 179.757, 18 februari 2008). Het eerste middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat betrokkenen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat zij niet als vluchteling erkend werden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.2.2. Verzoekers voeren verder de schending aan van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048, 20 juli 2000). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

Verzoekers voeren aan dat er omstandigheden zijn die hen beletten om zich tijdelijk naar hun land van oorsprong te begeven om er de nodige formaliteiten te vervullen die nodig zijn ter inleiding van een verblijfsaanvraag. Zij stellen in wezen dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken ten onrechte de door hen ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden heeft. Verzoekers voeren dus eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Verzoekers verwezen in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden naar hun problemen in hun thuisland, naar de hangende procedure voor de Raad van State, naar de scholing van hun kinderen en naar hun verregaande integratie in België.

Er dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken heeft gesteld dat verzoekers geen nieuwe bewijzen hebben voorgelegd waaruit kan afgeleid worden dat hun leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun thuisland, dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat verzoekers hun asielrelaas bedrieglijk was en dat elementen die reeds door de asielinstanties ongeloofwaardig bevonden werden niet kunnen aanvaard worden in het kader van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Tevens werd gesteld dat een procedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft en geen recht opent op verblijf en dat niet aangetoond wordt dat de kinderen van verzoekers in hun land van herkomst geen scholing kunnen krijgen. Ook werd geduid dat de elementen met betrekking tot de integratie niet uitzonderlijk zijn, het gevolg zijn van hun keuze om illegaal in het Rijk te verblijven en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen niet akkoord te gaan met het standpunt van het bestuur doch maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 9, derde lid, van Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat niet op alle aangehaalde elementen werd geantwoord, doch blijven in gebreke aan te tonen welke gegevens niet zouden behandeld zijn door het bestuur. Zij tonen, gelet op voorgaande uiteenzetting, evenmin een schending aan van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad verwijst naar de bespreking van het tweede middel en benadrukt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.3.2. In de mate dat verzoekers, in hun derde middel, nog aanvoeren dat geenszins de vereiste belangenafweging werd gemaakt die voorzien is in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) dient te worden gesteld dat het bestuur de door verzoekers aangebrachte elementen heeft onderzocht en heeft toegelicht waarom zij niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden. Een belangenafweging werd bijgevolg doorgevoerd. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekers nalaten aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hun privé-leven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekers dienen evenwel

te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (R.v.St., nr. 170.806, 4 mei 2007). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.